

vého znění, jest neplatná a bylo ji tudíž zrušiti. Ostatně nelze pochybovati, že i zeizení pozemku stalo se v úmyslu, použití ustanovení § 1120 obč. zák., protože žalující strana neuvedla na svou obranu jiné pohybnosti a jiných obran proti námitkám. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Z doslovu zákona (§ 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 313 sb. z. a n.) vysvítá, že nárok drobného pachtýře na obnovu pachtu je věcného rázu; je docela nezávislý na propachtovatelově osobě; zůstává v platnosti, i kdyby propachtovatel postoupil třetí osobě právo vlastnické nebo pachtovní pozemek odevzdal novému pachtýři. Zákon chce patrně vyloučiti každý pokus, obcházeť právo drobného pachtýře na obnovu pachtu. Neboť jasně mluví o těchto možnostech slovy: »Pacht zemědělského pozemku... obnovuje se i proti vůli propachtovatele (vlastníka, pachtýře, srovnej: zejména §§ 5, 6, nař. ze dne 5. října 1921, čís. 361 sb. z. a n.). To znamená: Nejen propachtovatel i jeho nástupci (vlastník, pachtýř) jsou oním zákonem vázáni. V tomto případě nechce odvolatel uznati zákonné právo na obnovu pachtu, poněvadž jako nový nabyvatel pachtovního pozemku není prý vázán pachtovní smlouvou svého předchudce (§ 1120 obč. zák.). Avšak předpis tento (dle něhož pachtýř musí ustoupiti novému vlastníku) neplatí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právní poměr mezi stranami, vznikající obnovou pachtu podle zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 313 sb. z. a n., jest upraven tímto zvláštním zákonem. Platí tedy o obnoveném pachtu obecné předpisy občanského zákoníka o pachtovní smlouvě jen potud, pokud onen zvláštní zákon neustanovuje jinak. Tento zákon však ustanovuje v § 10, z kterých důvodu lze obnovený pacht před uplynutím doby, na kterou jest obnoven, proti vůli druhé strany zrušiti, a připouští jen, ustoupiti od pachtu za předpokladů tam uvedených. Tím jest vyloučeno použití na obnovený pacht obecných ustanovení, jež připouštějí zrušiti smlouvu i z důvodu jiných, a nelze tedy zejména použití ustanovení § 1120 obč. zák., dle něhož, byla-li propachtovaná věc zeizena, musí pachtýř novému držiteli po řádné výpovědi ustoupiti.

Čís. 2042.

Doznání odpůrce ohrožené strany, že nemůže platiti, nejsa s to, prodati zboží, a že ho věřitelé upomínají, není osvědčením nebezpečí ve smyslu § 379, odstavec druhý, ex. ř.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1922, R I 1277/22.)

Soud první stolice povolil prozatímní opatření ku zajištění peněžité pohledávky, rekursní soud návrh zamítl. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

K povolení prozatimního opatření ku zajištění peněžitých pohledávek vyžaduje se dle § 379 odstavec druhý ex. ř., aby tu bylo ohrožení nároku navrhovatelova určitou činností odpurcovou, která by pravděpodobně mohla dobytí pohledávky navrhovatelovy podstatně ztížit nebo zmařit. Doznání odpurcovo před svědky, že jest v zoufalé finanční a hospodářské tísní, že nemůže platit, nejsou s to, prodati zboží, že ho věřitelé upomínají, hrozíce mu žalobami, poukazuje sice na absolutní zhoršení celkového majetkového stavu dlužníkovy, avšak nedoličuje nijaké jeho pozitivní činnosti, která by dobytí nároku navrhovatelova přímo ohrožovala. Nevyhovuje tudíž návrh na povolení prozatimního opatření jasněmu zákonnému požadavku § 379 odstavec druhý ex. ř.

Čís. 2043.

»Třetí osobou« (§ 11 odstavec druhý nesp. říz.), jde-li o prohlášení za mrtvého, nejsou pouze dědicové nezvěstného, nýbrž i osoby jiné.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1922, R I 1311/22.)

V řízení o prohlášení Pavla B-a za mrtva nevyhověl Nejvyšší soud rekursu do usnesení rekursního soudu, odmítnuvšího rekurs Marie B-ové pro opožděnost.

D ů v o d y:

Usnesení zemského civilního soudu v Praze ze dne 25. května 1921, pokud jím byl soudem ustanoven 1. březen 1918 jako den, jehož Pavel B. nepřežil, nabylo právní moci uplynutím lhůty rekursní, ježto žádným z účastníků nebylo tomuto výroku odporováno. Stížnost, podanou proti němu teprve 18. září 1922 Marií B-ovou, právem rekursní soud odmítl jako opožděnou, poukávav k ustanovení § 11 odstavec druhý nesp. pat., neboť toto ustanovení vylučuje, by vyhověno bylo opožděné stížnosti, když je tu nebezpečí, že by změnou usnesení mohly býti poškozeny osoby třetí. Třetími osobami nelze však po rozumu § 11 odstavec druhý nesp. říz. rozuměti pouze dědice nezvěstného, neboť usnesení o prohlášení za mrtva dotýká se svými soukromoprávními účinky také zájmu osob jiných, než jen nejbližších příbuzných, a proto nestačí ani, že stížnost dovolací spolupodepsali na znamení svého souhlasu matka a sourozenci osoby, za mrtvou prohlášené.

Čís. 2044.

V dražebním řízení dle § 352 ex. ř. platí co do přípustnosti opravných prostředků předpisy exekučního řádu.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1922, R I 1343/22.)

V dražebním řízení o zrušení spoluvlastnictví potvrdil rekursní soud usnesení prvního soudu, jímž byly schváleny dražební podmínky. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.